

[Ministeren for offentlige arbejder.]

i dag navnlig har drejet sig om det, vi har diskuteret gentagne gange — ikke mindst ved førstebehandlingen af det lovforslag, der blev fremsat i denne samling — nemlig spørgsmålet om, hvorledes vi vurderer fremtidens City.

Jeg vil gerne sige tak til udvalget og selvfølgelig først og fremmest til flertallet for den indstilling, det er fremkommet med. Det er klart, at jeg efter de mange år, jeg personlig har været involveret i denne sag, synes, det var rart at få den afsluttet. Jeg vil også gerne sige tak til mindretallet, fordi mindretallets indstilling og de spørgsmål, der har været stillet, naturligvis har givet anledning til, at man har efterprøvet de vurderinger, som har været anlagt fra flertallets side. Det gælder naturligvis også i høj grad for mit vedkommende, at jeg — fordi denne store bevilling jo i høj grad må mane til eftertanke — efterprøver, om det nu er fornuftigt, hvad man her går ind for.

Når jeg har kunnet acceptere, at man stryger vedtagelsen af en del af linjerne, — selv om vi jo havde tænkt, at kommunerne skulle vide, hvor man kunne tænke sig, at de kommende linjer skulle gå — er det også ud fra den betragtning, at der jo er tid nok til at finde ud af, om det nu er fornuftigt at gå videre med de følgende linjer.

I trafikken er det jo som på en række andre områder sådan, at udviklingen går så hurtigt, at det, man i dag synes kan være rigtigt, måske om 3 år er mindre hensigtsmæssigt, og derfor bliver der nu lejlighed til at se på disse linjer. Jeg er helt enig i, at Amagerlinjen er trådt stærkt frem i billedet i de år, vi har diskuteret dette her.

Jeg er meget glad for, at udvalget giver udtryk for — og jeg går ud fra, at grupperne står bag — at der må bevillinger til i det omfang, som er nødvendigt for, at de tre banelinjer, som blev besluttet i 1961, kan gennemføres hurtigst muligt, og at det lovforslag, vi nu snart skal vedtage, føres ud i livet inden for en rimelig tid. Jeg kan bekræfte det, som generaldirektør Skov har givet udtryk for, at bevillingerne til de tre igangværende S-baner er så beskedne, at der skal betydeligt større bevillinger til, for at disse arbejder kan fremmes.

Det er jo i øvrigt sådan — hvad jeg også

har givet udtryk for for nogle uger siden — at vi nok i fremtiden skal være lidt forsigtige med at forestille os, at vi kan få alle tingene på én gang. Vi er jo i den situation, at i det storkøbenhavnske område vil hele planlægningen blive taget op til en ny vurdering, sådan at vi får en større nyttevirkningsbedømmelse af tingene. Men jeg siger tak for, at man fra partiernes side — det gælder jo samtlige partier — vil medvirke til, at vi kan få de fornødne bevillinger, som er nødvendige for, at disse ting kan gennemføres.

Må jeg gøre en enkelt bemærkning i anledning af de betragtninger, det ærede medlem hr. Guldberg gjorde gældende, og som vi også diskuterede ved første behandling. Jeg tror ikke, at det ærede medlem sådan kan få patent på, at han og hans parti er dem, der har, hvad skal jeg sige, det egentlige planlægningssynspunkt, det synspunkt, som holder, når det drejer sig om den fremtidige planlægning, og at flertallet og vi i ministeriet skulle have en forældet politisk tankegang, når det drejer sig om trafik. Jeg tror, at det ærede medlem må finde sig i, at vi protesterer imod det. Jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at det ærede medlem — som vil være 82 år i år 2.000 — ligesom har tænkt: det gør jo ikke så nøje, hvordan det står til til den tid, for da er jeg jo alligevel så gammel, at skal jeg køre på mimrekort, så kommer jeg vel igennem med de bestående baner. Men der skal jo leve nogen efter os, og jeg tror, at det ærede medlem skulle forsøge at mobilisere så meget fantasi — og det skulle måske den højtærede professor også gøre — at de begyndte at fabulere lidt om, hvordan de kunne tænke sig, det så ud i år 2.000. Man skal ikke forestille sig, at de Cityer, man kan lave rundt omkring København, vil kunne afholde folk fra at tage ind til det, vi i dag kalder City. Dette City vil blive mere og mere attraktivt, og der er ingen tvivl om, at der vil vokse adskillige store kontorer op, hvorfra der vil myldre mennesker ud både i år 2.000 og tidligere, således at der er behov for et T-banenet.

Jeg forstod også, at det ærede medlem hr. Guldberg — og der var det som om logikken manglede lidt — forestiller sig, at grundpriserne vil stige overordentlig stærkt i disse områder. Hvorfor skulle de egentlig det, ærede medlem, hvis ikke det var, fordi det